

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.948 van 25 april 2002
in de zaak A. 67.949/VII-13.733.**

In zake : de n.v. VLEVY,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. CLAEYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Markoenstraat 18

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VLEVY op 5 maart 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 9 januari 1996 waarbij het beroep van de afdeling milieuvergunningen, buitendienst Oost-Vlaanderen, van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 6 juli 1995 tot het verlenen aan de n.v. YSEBAERT van de milieuvergunning tot het verder exploiteren en uitbreiden van een aan de Destelbergensteenweg te Gent (Sint-Amandsberg) gelegen vleeswarenfabriek, gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit in dier voege wordt gewijzigd dat het lozen van afvalwater wordt beperkt, de vergunningstermijn wordt teruggebracht op vijf in plaats van tien jaar en in de lozingsvergunning van 20 maart 1987 een parameter "zink" met toegelaten emissiegrenswaarde van 0,4 mg/l wordt toegevoegd;

Gelet op het arrest nr. 60.572 van 27 juni 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 11 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. CLAEYS die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat J. NIJS die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 6 december 1974 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan de n.v. YSEBAERT (ingevolge een naamsverandering thans de n.v. VLEVY) een exploitatievergunning voor het uitbaten van een vleeswarenfabriek gelegen aan de Destelbergenstraat te Sint-Amandsberg. Deze vergunning wordt verleend voor een termijn van tien jaar.

Op 20 maart 1987 levert de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een vergunning af voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater met een maximum debiet van 58 m³/dag in de openbare riolering van de Nekkersvijverstraat voor een onbeperkte termijn, ingevolge artikel 71 van Vlarem I ingekort tot 1 september 2011.

Op 13 juni 1986 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan de n.v. YSEBAERT een vergunning voor de exploitatie van een vleeswarenfabriek gelegen aan de Destelbergenstraat te Sint-Amandsberg, voor een termijn verstrijkend op 12 juni 1996.

1.2. Op 11 januari 1995 dient de n.v. YSEBAERT een milieuvergunningsaanvraag in om aan de Destelbergenstraat te Sint-Amandsberg een vleeswarenfabriek verder te exploiteren en uit te breiden. Het is deze milieuvergunningsaanvraag die aanleiding zal geven tot het thans bestreden besluit.

1.3. Op 6 juli 1995 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning voor een termijn van tien jaar, mits inachtnaam van een reeks algemene, sectorale en bijzondere milieuvoorwaarden.

1.4. Op 8 augustus 1995 stelt het bestuur milieuvergunningen (buitendienst Oost-Vlaanderen) beroep in tegen voornoemd besluit van de bestendige deputatie. In dit beroepschrift wordt onder meer overwogen “dat er daarenboven voor dit gebied door de stad Gent een BPA is opgemaakt (nog door de hogere overheid goed te keuren) dat alle hinderlijke bedrijven in deze omgeving zou verplichten uit te wijken naar een andere vestigingsplaats; dat er reeds verscheidene bedrijven in de omgeving hun activiteiten hebben stopgezet”.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

(a) Op 11 september 1995 brengt de administratie voor gezondheidszorg een advies uit dat wordt besloten als volgt :

“Gezien de onverenigbaarheid van de inrichting met de omgeving is het ons inziens aangewezen om de vergunning te verlenen voor een beperkte termijn, nl. 5 jaar, met het oog op een volledige herlocalisatie van de fabriek”.

(b) Op 15 september 1995 brengt AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen volgend advies uit :

“In antwoord op haar nota van 11 augustus 1995 heb ik de eer de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie het advies van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen over onderhavige aanvraag mede te delen.

Volgens het gewestplan Gentse en Kanaalzone (K.B. 14.9.1977) is de inrichting gelegen in een woongebied (artikel 5.1.0. van het K.B. dd. 28 december 1972).

Voor de plaats in kwestie bestaat een bij ministerieel besluit van 9 juni 1995 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg ‘Nijverheidskaai’, dat de bestemmingen strook voor gesloten bebouwing, zone voor bijgebouwen en zone voor koeren en tuinen voorziet. Het grootste deel van de inrichting ligt in de zone voor bijgebouwen, waar het BPA in overdruk een bijzondere overgangsbepaling voor bestaande bedrijven voorziet. De bepaling luidt dat bedrijven mogen voortgezet worden binnen het bestaande gebouwenbestand, maar dat de eindbestemming (bijgebouwen) begint te gelden op het ogenblik dat de bestaande exploitatievergunning vervalt of gewijzigd wordt. In de zone voor bijgebouwen is voornamelijk opslag, doch geen industrie toegelaten.

Het BPA is van recentere datum dan het gewestplan. Bijgevolg dient de inrichting getoetst te worden aan de voorschriften van het BPA.

Gelet op de strijdigheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften, wordt over de aanvraag een principieel ongunstig advies uitgebracht.

Van de afwijkingsmogelijkheden vermeld in artikel 45, § 6 van de stedenbouwwet kan geen gebruik worden gemaakt aangezien het hier een BPA betreft”.

(c) Op 22 juni 1995 brengt de Vlaamse Milieumaatschappij een principieel gunstig advies uit, mits aan een aantal voorwaarden wordt voldaan.

(d) Op 27 september 1995 brengt OVAM een ongunstig advies uit.

(e) Op 25 oktober 1995 stelt het bestuur milieuvergunningen voor het beroep gegrond te verklaren, “behalve voor wat betreft de onmiddellijke weigering van de vergunning”. Voorgesteld wordt om aan de beslissing van de bestendige deputatie enkele wijzigingen aan te brengen op het vlak van het voorwerp en de vergunningsvoorwaarden, en de milieuvergunning slechts te verlenen voor een termijn verstrijkend op 31 december 2000. In dit advies staat onder meer te lezen wat volgt :

“Overwegende dat het bedrijf gelegen is in een woongebied, waarop de voorschriften van het BPA ‘Nijverheidskaai’, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 9 juni 1995 van toepassing zijn; dat dit BPA de bestemmingen strook voor gesloten bebouwing, zone voor bijgebouwen en zone voor koeren en tuinen voorziet; dat het grootste deel van de inrichting ligt in de zone voor bijgebouwen, waar het BPA een bijzondere overgangsbepaling voor bestaande bedrijven voorziet; dat de bepaling ter zake stelt dat bedrijven mogen voortgezet worden binnen het bestaande gebouwenbestand, maar dat de eindbestemming, nl. bijgebouwen, begint te gelden op het ogenblik dat de

bestaande exploitatievergunning vervalt of gewijzigd wordt; dat in de zone voor bijgebouwen voornamelijk opslag, doch geen industrie is toegelaten;

Overwegende dat de lopende exploitatievergunning vervalt op 12 juni 1996; dat op basis van de bepalingen van het BPA inzake de overgangsregeling voor bestaande bedrijven de gevraagde hernieuwing van de vergunning dient geweigerd;

Overwegende evenwel dat het een bestaande inrichting betreft; dat het BPA zeer recent werd goedgekeurd; dat naar aanleiding van de vorige vergunningsaanvraag welke geleid heeft tot een vergunning voor een termijn van 10 jaar, eindigend op 12 juni 1996 naar de exploitant toe geen signaal werd gegeven dat naar een andere vestigingsplaats diende uitgekeken; dat wanneer de vergunning een langere looptijd zou hebben gekend het bedrijf zonder problemen zijn exploitatie zou kunnen verder zetten; dat gezien het hier een bestaande inrichting betreft het wenselijk is dat de exploitant over de nodige tijd kan beschikken om een geschikte locatie te zoeken; dat dit uiteraard slechts kan worden toegestaan wanneer de hinder tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden;

(...)

Overwegende dat kan besloten worden dat de bepalingen van het BPA 'Nijverheidskaai', inzonderheid de bijzondere overgangsbepaling voor bestaande bedrijven er zouden toe leiden dat de hernieuwing van de vergunning dient geweigerd; dat gelet op de recente datum van het BPA en gezien het hier een bestaande inrichting betreft aan de exploitant een redelijke termijn dient toegestaan om het bedrijf te herlocaliseren; dat de exploitatie van de inrichting op zich geen overdreven hinder voor de omgeving of risico's voor het milieu voor gevolg heeft; dat gelet op de ligging in een dichtbebouwd woongebied enige residuaire hinder evenwel niet uit te sluiten is; dat voorgesteld wordt de vergunning te verlenen voor een termijn van 5 jaar met het oog op herlocalisatie”;

(f) Op 27 oktober 1995 brengt de gewestelijke milieuvergunningscommissie een advies uit waarin wordt voorgesteld het beroep gegrond te verklaren, “behalve voor wat betreft de onmiddellijke weigering van de vergunning”. Voorgesteld wordt om aan de beslissing van de bestendige deputatie enkele wijzigingen aan te brengen op het vlak van het voorwerp en de vergunningsvoorwaarden, en de milieuvergunning slechts te verlenen voor een termijn verstrijkend op 31 december 2000. De overwegingen in het advies zijn dezelfde als deze in het advies van het bestuur milieuvergunningen naar voren gebracht.

1.6. In de loop van de beroepsprocedure, op 2 oktober 1995, richt de verzoekende partij aan de afdeling milieuvergunningen van AMINAL een schrijven waarin gevraagd wordt om te worden gehoord door de gewestelijke milieuvergunningscommissie en waarin een reeks argumenten worden ontwikkeld op grond waarvan het ingestelde beroep tegen het vergunningsbesluit van de bestendige deputatie zou moeten worden afgewezen.

1.7. Op 9 januari 1996 wordt het thans bestreden besluit genomen. Het beroep wordt, gelet op de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting, gegrond verklaard. Er wordt met het oog op herlocalisatie een vergunning verleend voor een termijn van vijf jaar in plaats van tien jaar, het lozen van afvalwater wordt beperkt en in de lozingsvergunning van 20 maart 1987 wordt een parameter “zink” met toegelaten emissiegrenswaarde van 0,4 mg/l toegevoegd;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht doordat het bestreden besluit niet antwoordt op de bezwaren die de verzoekende partij heeft doen gelden met betrekking tot het beroep dat de afdeling milieuvergunningen had ingediend tegen de in eerste aanleg door de bestendige deputatie verleende milieuvergunning;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden dat overeenkomstig artikel 52, 3°, van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing dient te omvatten over de aanspraken of bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld, dat vermits de verzoekende partij geen administratief beroep instelde, de vergunningverlenende overheid niet verplicht was op al haar bezwaren te antwoorden, dat overigens, zoals de Raad van State in zijn arrest van 27 juni 1996 heeft gewezen, het bestreden besluit duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die de bestreden beslissing verantwoorden en dat die redenen onder meer betrekking hebben op de onderscheiden punten die de verzoekende partij in haar aanvullende argumentatie ontwikkelde;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat de motivering duidelijk en volledig moet zijn, dat in het beroepschrift van de afdeling milieuvergunningen onder meer werd gesteld dat er een BPA in opmaak was dat alle hinderlijke bedrijven zou verplichten uit te wijken naar een andere vestigingsplaats, dat zij in haar aanvullende argumentatie had uiteengezet dat voor haar bedrijf “het ingaan van de eindbestemming, voorzien in het ontwerp-BPA nr. 5 samenvalt met het vernieuwen van de bestaande exploitatievergunning zijnde op 6 juni 1996”, dat zij hiermede “impliciet doch zeker te kennen (heeft) gegeven dat in de uiteindelijke beslissing niet kon en mocht worden verwezen naar het BPA en werd gerefereerd

aan de bijzondere overgangsmaatregelen” en dat op dit “rechtsmiddel” in het bestreden besluit niet werd geantwoord;

2.1.4.1. Overwegende dat de motiveringsverplichting inhoudt dat de betrokken bestuurde de motieven van de hem betreffende beslissing moet kunnen kennen, onder meer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is die beslissing met een annulatieberoep te bestrijden; dat, om aan die verplichting tegemoet te komen, evenwel niet is vereist dat de beslissing een antwoord geeft op alle argumenten die de betrokken bestuurde in de voorafgaande procedure heeft aangevoerd; dat het noodzakelijk doch voldoende is dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom bepaalde door de bestuurde verdedigde stellingen niet worden gevolgd;

2.1.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de voormelde "aanvullende argumentatie" haar standpunt uiteenzet met betrekking tot de kwestie van het BPA, aanstipt dat het om een bestaande inrichting gaat die gedurende twintig jaar is aanvaard, betoogt dat de verkeersintensiteit in de afgelopen twee jaar drastisch is verminderd, dat de mogelijke oorzaken van hinder waarvan sprake is in het beroepsschrift "niet effectief in ernstige of minder ernstige mate zijn vastgesteld (...) en niet door te nemen maatregelen zouden te voorkomen zijn" en dat de opslag van mazout en andere producten voldoet aan Vlarem I;

2.1.4.3. Overwegende dat de voor deze zaak relevante overwegingen van het bestreden besluit luiden als volgt :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een zone deels strook voor gesloten bebouwingen en bijgebouwen, strook voor koeren en hovingen, strook voor berg- en werkplaatsen volgens het bijzonder plan van aanleg Nijverheidskaai goedgekeurd bij koninklijk besluit van 28 januari 1976;

Gelet op de ligging van de inrichting in een zone met bestemmingen strook voor gesloten bebouwing, zone voor bijgebouwen en zone voor koeren en tuinen volgens het bijzonder plan van aanleg 'Nijverheidskaai' goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 9 juni 1995;

(...)

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat onderhavig beroep in hoofdzaak betrekking heeft op de vergunning welke aan de n.v. YSEBAERT werd verleend voor de verdere exploitatie en uitbreiding van een vleeswarenfabriek gelegen Destelbergenstraat 64 te 9040 Gent;

Overwegende dat het voorwerp van milieuvergunningsaanvraag volgens de exploitant de hernieuwing betreft van de vergunning van een bestaande vleeswarenfabriek; dat uit een vergelijking tussen de vergunde situatie en de huidige aanvraag blijkt dat het niet louter een hernieuwing betreft, maar tevens een uitbreiding, zij het dan onder de vorm van een regularisatie;

Overwegende dat het bedrijf gelegen is in een woongebied, waarop de voorschriften van het BPA 'Nijverheidskaai', goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 9 juni 1995 van toepassing zijn; dat dit BPA de bestemmingen strookt voor gesloten bebouwing, zone voor bijgebouwen en zone voor koeren en tuinen voorziet; dat het grootste deel van de inrichting ligt in de zone voor bijgebouwen, waar het BPA een bijzondere overgangsbepaling voor bestaande bedrijven voorziet; dat de bepaling ter zake stelt dat bedrijven mogen voortgezet worden binnen het bestaande gebouwenbestand, maar dat de eindbestemming, nl. bijgebouwen, begint te gelden op het ogenblik dat de bestaande exploitatievergunning vervalt of gewijzigd wordt; dat in de zone voor bijgebouwen voornamelijk opslag, doch geen industrie is toegelaten;

Overwegende dat de lopende exploitatievergunning vervalt op 12 juni 1996; dat op basis van de bepalingen van het BPA inzake de overgangsregeling voor bestaande bedrijven de gevraagde hernieuwing van de vergunning dient geweigerd;

Overwegende evenwel dat het een bestaande inrichting betreft; dat het BPA zeer recent werd goedgekeurd; dat naar aanleiding van de vorige vergunningsaanvraag welke geleid heeft tot een vergunning voor een termijn van 10 jaar, eindigend op 12 juni 1996 naar de exploitant toe geen signaal werd gegeven dat naar een andere vestigingsplaats diende uitgekeken; dat wanneer de vergunning een langere looptijd zou hebben gekend het bedrijf zonder problemen zijn exploitatie zou kunnen verder zetten; dat gezien het hier een bestaande inrichting betreft het wenselijk is dat de exploitant over de nodige tijd kan beschikken om een geschikte lokatie te zoeken; dat dit uiteraard slechts kan worden toegestaan wanneer de hinder tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden;

Overwegende dat naar aanleiding van het openbaar onderzoek 32 bezwaren werden ingediend; dat deze vooral betrekking hebben op de ligging in een woonwijk, vrees voor brand door de opslag van brandbare en ontplofbare stoffen, geur- en geluidshinder, ongedierte, gevaarlijke verkeerssituaties, beschadiging van de voetpaden, alsook van de riolering en de nutsvoorzieningen; dat geen van de omwonenden gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die de beroepsprocedure biedt; dat hieruit kan worden afgeleid dat de hinder voor de omgeving minder uitgesproken is dan algemeen wordt aangenomen;

Overwegende dat binnen een straal van 100 m rondom het bedrijf, gemeten vanaf de perceelsgrenzen ongeveer 100 woningen staan; dat het bedrijf gelegen is tussen de Destelbergenstraat en de Nekkersvijverstraat en volledig omsloten is door woningen en tuinen van particulieren; dat de ligging van het bedrijf bezwaarlijk ideaal kan worden genoemd;

Overwegende dat wat de opslag van brandbare en gevaarlijke stoffen betreft reeds een aantal maatregelen getroffen zijn om de risico's te beperken; dat de in de vergunning ter zake opgelegde voorwaarden voldoende waarborgen bieden om de veiligheid voor de omgeving en de bescherming van het milieu te verzekeren;

Overwegende dat de luchtemissies afkomstig zijn van het roken van vlees, de rookgassen van de stookinstallaties en het aflaten van stoom van de kookkasten; dat bij het roken van vlees zaagmeel wordt gebruikt; dat lichte stookolie wordt gebruikt als brandstof voor de stookinstallaties; dat het koken van vlees gebeurt in gesloten verpakkingen; dat de gebouwen elektrisch worden

verwarmd; dat mag aangenomen worden dat geen schadelijke stoffen worden uitgestoten;

Overwegende dat beenderen en dierlijk afval gekoeld worden bewaard en regelmatig uit de inrichting worden verwijderd om geurhinder te voorkomen; dat het roken van vlees enige geurhinder kan veroorzaken; dat het hier een zeer beperkte activiteit betreft die 1 maal per week plaatsvindt gedurende 1 à 2 uren; dat geurhinder weliswaar niet volledig uit te sluiten is, doch in ieder geval in belangrijke mate wordt beperkt; dat bij plaatsbezoek geen geurhinder in de omgeving van het bedrijf kon worden vastgesteld; dat kan geconcludeerd worden dat zich op het vlak van geurhinder geen problemen stellen;

Overwegende dat in de inrichting een aantal potentiële geluidsbronnen aanwezig zijn zoals de compressoren, de koelinstallaties, het intern transport en de laad- en losactiviteiten; dat om geluids- en trillingshinder te beperken de machines voor zover nodig trillingsvrij zijn opgesteld en praktisch het gehele productieproces plaatsvindt in geïsoleerde lokalen; dat de productie plaatsvindt in lokalen die centraal gelegen zijn binnen de bedrijfsgebouwen; dat in de onmiddellijke omgeving van het bedrijf een aanhoudend monotoon, doch weinig storend geluid werd waargenomen; dat inzake geluidshinder door een omwonende klachten werden gesignaleerd aan de bevoegde inspectiediensten; dat ter zake geen meetresultaten bekend zijn; dat gedurende de dagperiode het autoverkeer regelmatig gebruik maakt van de Destelbergenstraat als doorgangsweg en een niet onbelangrijk component uitmaakt van het omgevingsgeluid; dat geluidshinder naar de meest nabijgelegen woningen toe evenwel niet geheel uitgesloten is;

Overwegende dat het bedrijf om zware transporten en de eruit voortvloeiende verkeershinder te beperken sinds 1993 een opslagruimte heeft gehuurd te Destelbergen voor overslag van afgewerkte produkten en verdere verpakking; dat in het bedrijf nog slechts bij uitzondering wordt uitgebeend; dat deze activiteit bij derden plaatsvindt; dat dit tot gevolg heeft dat de aanvoer van vlees voor de productie met lichte vrachtwagens kan gebeuren; dat geen zwaar vrachtvervoer meer plaatsvindt naar de vleeswarenfabriek; dat het transport uitsluitend gebeurt met lichte vrachtwagens; dat volgens de verklaringen van de exploitant de aanvoer naar en de afvoer vanuit het bedrijf beperkt blijft tot gemiddeld 5 transporten per dag; dat kan besloten worden dat de verkeershinder ten gevolge van de aanwezigheid van het bedrijf tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft;

Overwegende dat de milieuvergunningsaanvraag tevens betrekking heeft op het lozen van normaal huisafvalwater en bedrijfsafvalwater in de openbare riolering van de Nekkersvijverstraat;

Overwegende dat het normaal huisafvalwater afkomstig is van het sanitair gedeelte van de inrichting; dat dit afvalwater volgens de gegevens van de aanvraag met een maximumdebiet van 3 m³/uur, respectievelijk 8 m³/dag en 2.000 m³/jaar wordt geloosd in de openbare riolering van de Nekkersvijverstraat; dat het water via voormelde riolering volgens de door de V.M.M. opgestelde AWP-studies zal aangesloten worden op de R.W.Z.I. van Destelbergen, waarvan de bouw voorzien is in het investeringsprogramma 1997 zodat de realisatie mag verwacht worden omstreeks 2000;

Overwegende dat het bedrijfsafvalwater afkomstig is van de bereiding van vleeswaren, het reinigen van de vleesbewerkingsmachines en de lokalen en het koken van de vleesprodukten; dat dit afvalwater volgens de gegevens van de aanvraag met een maximumdebiet van 15 m³/uur, resp. 150 m³/dag en 32.000 m³/jaar wordt geloosd in de openbare riolering van de Nekkersvijverstraat; dat het water via voormelde riolering volgens de door de V.M.M. opgestelde AWP-studies zal aangesloten worden op de R.W.Z.I. van Destelbergen, waarvan de bouw voorzien is in het investeringsprogramma 1997 zodat de realisatie mag verwacht worden omstreeks 2000; dat in afwachting van de realisatie van het

rioolstelsel op voormelde nog op te richten rioolwaterzuiveringsinstallatie voor afvalwater voorlopig nog wordt geloosd in de Schelde; dat deze waterloop overeenkomstig hoger vermeld besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1987 de bestemming basiskwaliteit is toegewezen;

Overwegende dat het normaal huisafvalwater wordt afgevoerd via twee septische putten; dat een regelmatig onderhoud moet volstaan om een efficiënte voorbehandeling te waarborgen; dat het bedrijfsafvalwater via vloerkolken in de produktielokalen wordt afgevoerd naar slib en vetafscheiders die regelmatig worden gereinigd door een gespecialiseerde firma;

Overwegende dat uit de analyseresultaten van de metingen in het kader van de heffingen welke in een bijlage aan het aanvraagdossier zijn opgenomen, blijkt dat aan de in de lozingsvergunning opgelegde lozingsnormen wordt voldaan; dat de concentratie aan gevaarlijke stoffen in bedoeld bedrijfsafvalwater lager is dan de basiskwaliteitsnorm voor de betrokken parameters, behalve voor wat de parameter zink betreft, waarvoor een concentratie werd bepaald van gemiddeld 0,4 mg/l; dat de parameter zink aan de lozingsvergunning dient toegevoegd;

Overwegende dat de aanvraag wat het bedrijfsafvalwater betreft tevens betrekking heeft op een verhoging van het maximum toegelaten debiet; dat de lozingsvergunning verleend dd. 20 maart 1987 werd verleend voor een debiet van 6 m³/uur en 58 m³/dag bij droogweerafvoer; dat de aanvraag een uitbreiding betreft tot 15 m³/uur en 150 m³/dag; dat door de exploitant werd meegedeeld dat de gevraagde uitbreiding gebaseerd is op een foutieve inschatting; dat de debieten welke voor het bedrijfsafvalwater in de lopende lozingsvergunning werden toegelaten voldoende zijn;

Overwegende dat het huishoudelijk afvalwater evenwel samen met het bedrijfsafvalwater wordt geloosd en dat geen afzonderlijke monsternamen of debietmeting mogelijk is; dat de totale afvalwaterstroom bijgevolg als bedrijfsafvalwater moet worden beschouwd; dat in die optiek het debiet van het te lozen bedrijfsafvalwater dient verhoogd met het debiet van het normaal huisafvalwater; dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het vergunde maximumdebiet voor het lozen van bedrijfsafvalwater te verhogen van 6 m³/uur en 58 m³/dag met 3 m³/uur en 8 m³/dag tot 9 m³/uur en 66 m³/dag;

Overwegende dat in de vergunning onder punt 23 de voorwaarde wordt opgelegd dat het normaal huishoudelijk afvalwater gescheiden van het industrieel afvalwater moet afgevoerd worden; dat gelet op de structuur van de bestaande bedrijfsgebouwen de naleving van deze voorwaarde niet mogelijk is zonder overmatig hoge kosten; dat het opleggen van deze voorwaarde bijgevolg weinig zinvol is gelet op het beperkte debiet en het feit dat beide afvalwaterstromen in ieder geval dezelfde riolering terecht komen en de samengestelde afvalwaterstroom goed biologisch afbreekbaar is en dus aanvaardbaar voor de RWZI Destelbergen waarop de riolering zal aangesloten worden; dat bedoelde voorwaarde bijgevolg dient te worden geschrapt;

Overwegende dat kan besloten worden dat de bepalingen van het BPA 'Nijverheidskaai', inzonderheid de bijzondere overgangsbepaling voor bestaande bedrijven er zouden toe leiden dat de hernieuwing van de vergunning dient geweigerd; dat gelet op de recente datum van het BPA en gezien het hier een bestaande inrichting betreft aan de exploitant een redelijke termijn dient toegestaan om het bedrijf te herlocaliseren; dat de exploitatie van de inrichting op zich geen overdreven hinder voor de omgeving of risico's voor het milieu voor gevolg heeft; dat gelet op de ligging in een dichtbebouwd woongebied enige residuaire hinder evenwel niet uit te sluiten is; dat voorgesteld wordt de vergunning te verlenen voor een termijn van 5 jaar met het oog op herlokalisatie;

Overwegende dat de bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

De opmerking dat uit de aanvraag blijkt dat er veel meer dan een verdubbeling is inzake capaciteit qua compressoren, koelinrichtingen, elektrische motoren en debiet van lozing van afvalwaters, is een juiste vaststelling. Dat hieruit volgt dat het bedrijf als een nieuwe inrichting dient te worden beschouwd, is een voorbarige conclusie die uitsluitend gebaseerd is op cijfergegevens.

In realiteit is de verhoging van het geïnstalleerd vermogen het gevolg van een modernisering van het machinepark (o.m. trillingsvrije apparaten, automatisering) wat eveneens ten goede komt aan het milieu, de omgeving en het werkklimaat van de arbeiders. De toename van de activiteiten is zeker niet in verhouding tot de uitbreiding van het machinepark. De machines zijn niet allemaal tegelijk in werking. In verband hiermee kan verwezen worden naar het beperkte vermogen (400 kVA) van de transformator.

De verwijzing naar het BPA is thans terecht. Op het ogenblik dat het beroepschrift werd ingediend, was het BPA evenwel nog niet goedgekeurd. Het argument dat de ligging van het bedrijf niet ideaal is, is gegrond.

De bewering dat geurhinder kan optreden bij het laden en lossen van vlees, bij de opslag van bederfbare afvalstoffen, door het aflaten van stoom van de kookkasten en ten gevolge van de afzuiging van de lokalen, wordt door geen enkele officiële vaststelling aangetoond.

De opmerkingen betreffende geluidshinder zijn gedeeltelijk terecht voor wat betreft de onmiddellijke buurt.

Het argument dat verkeershinder en onveilige verkeerssituaties kunnen voorkomen ten gevolge van de aan- en afrijdende vrachtwagens is overdreven. Om deze hinder te beperken werd een magazijn gehuurd in Destelbergen waar de zwaarste transporten terecht kunnen. Dat wegens de beperkte parkeer ruimte op het bedrijfsterrein en de meestal bezette parkeergelegenheid langsheen de openbare weg er regelmatig versperring is van de openbare drukbereden verkeersweg kan niet uitsluitend toegeschreven worden aan de aanwezigheid van de N.V. YSEBAERT. De werknemers wonen bijna zonder uitzondering in de omgeving van het bedrijf en doen de verplaatsing naar het werk te voet of per fiets.

Het argument dat volgens de vergunning enkel industrieel afvalwater, koelwater en regenwater langs de controle-inrichting mogen worden afgevoerd en dat in werkelijkheid ook het normaal huisafvalwater langs deze controleput wordt afgevoerd, is een correcte vaststelling doch is geen grond tot weigering van de vergunning. Dat aldus geen onderscheid kan worden gemaakt inzake debieten van de verschillende afvalwaterstromen speelt geen rol, gezien in dit geval de totale afvalwaterstroom als bedrijfsafvalwater dient beschouwd.

Dat bodem- en grondwaterverontreiniging kan optreden ten gevolge van lekken aan ondergrondse houders met gevaarlijke stoffen en het niet voorzien van inkuipingen voor de opslag van gevaarlijke stoffen een algemene opmerking is die op alle bedrijven van toepassing is. De in de vergunning opgelegde voorwaarden komen hieraan tegemoet.

Dat de vloeren ter hoogte van de dieselpomp niet vloeistofdicht zijn, is niet juist. Ter plaatse is een betonnen verharding aangebracht;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, niet volledig tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt; dat het hier gaat om de verdere exploitatie van een bestaande inrichting; dat het vanuit sociaal-economisch oogpunt dan ook noodzakelijk is de exploitant de gelegenheid te geven de bestaande inrichting te herlokalisieren naar een geschikte vestigingsplaats;

Overwegende dat de lozing van huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering niet kan worden vergund omdat het huishoudelijk afvalwater samen met het bedrijfsafvalwater wordt geloosd zodat de totale afvalwaterstroom als bedrijfsafvalwater dient beschouwd en de lozing van huishoudelijk afvalwater zonder voorwerp is;

Overwegende dat teneinde de exploitatie van de inrichting voor een korte termijn enigszins bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in de vergunning verleend bij besluit van 6 juli 1995 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te wijzigen";

2.1.4.4. Overwegende dat de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden besluit duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die de beslissing verantwoorden; dat die redenen onder meer betrekking hebben op de onderscheiden punten welke de verzoekende partij in haar "aanvullende argumentatie" met inbegrip van het cruciale probleem van het BPA "Nijverheidskaai", heeft ontwikkeld; dat het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de "schending van de wet" aanvoert; dat zij in het eerste onderdeel de schending aanvoert van het redelijkheids-, vertrouwens-, zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginsel; dat zij dat onderdeel als volgt adstrueert :

1) De minister stelt dat aan de exploitant een redelijke termijn dan wel de nodige tijd dient te worden verleend voor de herlocalisatie van de bedrijvigheden, doch er wordt slechts een vergunning voor een termijn van vijf jaar verleend hoewel er geen K.M.O.-zones beschikbaar zijn in het Gentse en kanaalzone, zodat noch op korte noch op middellange termijn sprake kan zijn van een herlocalisatie.

2) Hoewel de grieven in het beroepschrift nagenoeg alle geminimaliseerd of verworpen worden, wordt toch slechts een vergunning van vijf jaar verleend.

3) Gedurende twintig jaar kreeg zij een exploitatievergunning, zonder noemenswaardige problemen. Daarbij werd in overweging genomen dat zij geen overdreven hinder of risico's veroorzaakt en dat, wanneer de vergunning een langere

looptijd zou hebben gekend, het bedrijf zonder problemen zijn exploitatie zou kunnen verder zetten. Verzoeksters rechtmatig vertrouwen werd dan ook geschonden, en er is geen gewichtige reden voorhanden om verzoekster het voordeel van de vergunning te ontnemen.

4) Het bestuur moet vermijden dat verwekte verwachtingen gefrustreerd worden.

5) Aan de n.v. SIDAPLAST (lees SIDAPLAX), een chemisch bedrijf in verzoeksters buurt, werd een vergunning verleend voor twintig jaar;

dat zij in het tweede onderdeel betoogt wat volgt :

“1. De minister nam in overweging dat de verwijzing naar het BPA thans terecht zou zijn. Op het ogenblik dat het beroepschrift werd ingediend, was het BPA evenwel nog niet goedgekeurd. Het is van tweeën één: ofwel was de verwijzing naar het BPA in het beroepschrift terecht ofwel was deze verwijzing onterecht.

Verzoekster is van oordeel dat deze verwijzing onterecht was. Het BPA ‘Nijverheidskaai’ werd goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 9 juni 1995, doch werd slechts gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 26 augustus 1995. De Minister vermocht geen acht te slaan op deze argumenten. De recente goedkeuring van het BPA mocht geen deel uitmaken van het besluit van de Minister.

2. In de overwegingen werd tevens rekening gehouden met het feit dat het grootste gedeelte van de inrichting ligt in de zone voor bijgebouwen, waar het BPA een bijzondere overgangsbepaling voor bestaande bedrijven voorziet; dat de bepaling terzake stelt dat bedrijven mogen voortgezet worden binnen het bestaande gebouwenbestand, maar dat de eindbestemming nl. bijgebouwen, begint te gelden op het ogenblik dat de bestaande exploitatievergunning vervalt of gewijzigd wordt.

De bevoegdheid om het BPA te finaliseren en een eindbestemming vast te stellen behoort niet tot de bevoegdheid van het Stadsbestuur, doch behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Vlaamse regering.

De verwijzing naar deze eindbestemming is van doorslaggevende betekenis voor de besluitvorming in deze zaak, doch is strijdig met de Wet. Ten onrechte heeft de Minister hiermede dan ook rekening gehouden. De finalisering werd overigens aan het BPA toegevoegd, na de rondvraag. Het lag derhalve niet in de oorspronkelijke bedoeling van het Stadsbestuur om deze eindbestemming toe te voegen aan het BPA en de bestaande bedrijven, w.o. het bedrijf van verzoekster, mochten hun activiteiten, weliswaar zonder uitbreidingsmogelijkheden, verderzetten”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij inzake het eerste onderdeel antwoordt dat zij geen enkel geloof kan hechten aan verzoeksters gratuite bewering dat er geen K.M.O.-zones beschikbaar zijn in het Gentse en Kanaalzone, dat geen enkel voorgelegd stuk deze bewering aannemelijk maakt en dat overigens de betrokken inrichting niet plaatsgebonden is; dat, voorts, zij stelt dat het niet onredelijk is, gelet op de planologische onverenigbaarheid van de inrichting met de

voorschriften van het bijzonder plan van aanleg ‘Nijverheidskaai’, om slechts een tijdelijke vergunning met het oog op herlocalisatie van de inrichting te verlenen, dat de vaststelling dat niet alle bezwaren van de beroepindiener door het bestreden besluit werden bijgetreden hieraan geen afbreuk doet, dat aan de overheid die in beroep beslist omtrent de milieuvergunningsaanvraag de bevoegdheid toekomt zich uit te spreken zowel omtrent de wettigheid als omtrent de opportuniteit van de beslissing in eerste aanleg, dat in casu de minister terecht vaststelde dat de inrichting niet verenigbaar is met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg doch uit sociaal-economische overwegingen, en na te hebben vastgesteld dat de door de inrichting veroorzaakte hinder voor de onmiddellijke leefomgeving en het milieu mits het opleggen van passende milieuvoorwaarden, geen overdreven karakter heeft, hij toch nog een vergunning heeft verleend voor de duur van vijf jaar teneinde de exploitant de mogelijkheid te verschaffen naar een andere vestigingsplaats uit te wijken; dat zij er op wijst dat in het verleden geen vergunning voor twintig jaar werd verleend doch twee opeenvolgende vergunningen van tien jaar, wat op zichzelf reeds laat uitschijnen dat de situatie van het bedrijf in woongebied verre van ideaal is te noemen en dat exploitatie- en milieuvergunningen hoe dan ook slechts een beperkte geldigheidsduur hebben juist omdat de inzichten van de overheid kunnen veranderen, zodat de exploitant er niet rechtmatig kan op vertrouwen dat bij het verstrijken van zijn lopende vergunning de overheid ertoe gehouden is tot hernieuwing over te gaan wil zij het vertrouwensbeginsel niet schenden; dat zij er ook nog aan toevoegt dat de situatie van de verzoekende partij niet is te vergelijken met deze van “SIDAPLAST”; dat aangaande het tweede onderdeel van het middel zij betoogt wat volgt :

“Bij besluit van de Vlaamse regering genomen op 9.6.1995 (verschenen in het B.S. op 26.8.1995) werd het bijzonder plan van aanleg ‘Nijverheidskaai’ goedgekeurd. Volgens de bestemmingsvoorschriften van dit plan ligt het overgrote deel van de inrichting in de zone voor bijgebouwen. Voor deze bijgebouwen voorziet het plan (in overdruk) een bijzondere overgangsregeling voor bestaande gebouwen. Deze regeling voorziet dat de bestaande bedrijven mogen verdergezet worden binnen het bestaand gebouwenbestand doch dat de eindbestemming (bijgebouwen) begint te gelden op het ogenblik dat de bestaande exploitatievergunning vervalt of gewijzigd wordt. Deze bijgebouwen dienen hoofdzakelijk voor opslag van produkten aangewend te worden met uitsluiting van industriële activiteiten.

Rekening houdend met de publicatiedatum in het Belgisch Staatsblad van het bijzonder plan van aanleg heeft dit plan ten overstaan van de vergunning-verlenende overheid die in beroep te beslissen heeft bindende kracht en was de Vlaamse minister bevoegd voor het Leefmilieu op het ogenblik van zijn beslissing op 9.1.1996 gehouden de voorschriften van dit plan na te leven. Ten onrechte argumenteert verzoekster derhalve dat ‘de recente goedkeuring van de BPA geen deel mocht uitmaken van het besluit (...)’”

dat zij tenslotte doet gelden dat de kritiek op het BPA onontvankelijk is, nu het beroep geenszins tot voorwerp heeft de wettigheid van het bijzonder plan van aanleg te onderzoeken doch wel na te gaan in welke mate het bestreden besluit de wettigheidstoets kan doorstaan;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord aangaande het eerste onderdeel repliceert dat een herlocalisatie binnen een termijn van vijf jaar onhaalbaar is en dat er binnen het Gentse en Kanaalzone geen beschikbare en betaalbare industriezones bestaan, dat zij verwijst naar het verslag van de bedrijfsrevisoren C.V. BONNE, DELVA, MOREL en C° waaruit zou blijken dat een snelle herlocalisatie onmogelijk is, dat de minister zich wel steunde op sociaal-economische motieven om een vergunning voor een termijn van vijf jaar te verlenen, doch dat deze sociaal-economische motieven juist worden miskend door het verlenen van een vergunning voor een zo korte termijn, dat in het verleden het gebruikelijk was exploitatievergunningen toe te staan voor een termijn van tien jaar, dat de bestendige deputatie in haar beslissing stelde dat naar de exploitant toe geen signaal werd gegeven dat naar een andere vestigingsplaats diende te worden uitgekeken, dat de bestendige deputatie dus wel degelijk aanvaardde dat het vertrouwensbeginsel geschonden was en dan ook van oordeel was dat daarom precies een termijn van tien jaar verantwoord was, teneinde haar toe te laten tot herlocalisatie over te gaan; dat wat het bedrijf “SIDAPLAST” betreft, zij betoogt dat dit slechts op 500 meter van haar is gelegen, zodat voor wat het aspect hinder betreft, wel een vergelijking mogelijk is; dat, wat het tweede onderdeel betreft, de verzoekende partij repliceert dat de verwijzing in het bestreden besluit naar de eindbestemming “bijgebouwen” “strijdig is met de Wet”; dat voorts, zij volgende argumentatie aanbrengt in haar betoog dat de minister het BPA ‘Nijverheidskaai’ en de erin vermelde overgangsregeling niet kon aangrijpen om de vergunningstermijn “drastisch te beperken” :

“De milieuvergunning werd slechts voor een beperkte termijn (met het oog op herlocalisatie) verleend omdat de vergunningsaanvraag strijdig werd geacht met de voorschriften van het B.P.A. ‘Nijverheidskaai’ goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 9 juni 1995. Dit besluit werd bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 26 augustus 1995.

Op grond van artikel 23 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 treedt een B.P.A. in werking 15 dagen na de bekendmaking van het Besluit tot goedkeuring bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad.

In casu dateert de bestreden beslissing van 9 januari 1996, en bijgevolg was het B.P.A. Nijverheidskaai dus reeds sedert enige maanden in werking, zodat de minister in principe ook rekening kon en moest houden met dit B.P.A.

Blijkens de aanhef van de bestreden beslissing -en de voorbereidende adviezen- omvat het bewuste B.P.A. evenwel ook een bijzondere

overgangsregeling voor bestaande bedrijven. Deze overgangsregeling, die prima facie een integrerend onderdeel vormt van het B.P.A., is uiteraard op dezelfde datum in werking getreden als het B.P.A. in zijn geheel.

Blijkens de aanhef van de bestreden beslissing komt de overgangsbepaling voor bestaande bedrijven hierop neer 'dat de bepaling terzake stelt dat bedrijven mogen voortgezet worden binnen het bestaande gebouwenbestand, maar dat de eindbestemming, nl. bijgebouwen, begint te gelden op het ogenblik dat de bestaande exploitatievergunning vervalft of gewijzigd wordt'.

Omdat deze overgangsbepaling (logischerwijze) op hetzelfde ogenblik in werking is getreden als het B.P.A. zelf, moet men aannemen dat zij enkel betrekking kan hebben op een verval of een wijziging van de exploitatievergunning die zich situeren na deze inwerkingtreding, zoniet zou de overgangsbepaling retroactief werken, en niets wijst er op dat dit het geval of de bedoeling zou zijn.

In casu moet men vaststellen dat de vleeswarenfabriek van de NV VLEVY als een bestaand bedrijf kan worden beschouwd, en dat het bestaande gebouwenbestand niet wordt uitgebreid.

De exploitatievergunning van 13 juni 1986 van de NV YSEBAERT verviel 13 juni 1996, dus vóór de inwerkingtreding van het B.P.A. en zijn overgangsregeling. De milieuvergunning die de bestendige deputatie op 6 juli 1995 verleende gold voor een termijn van 10 jaar.

Geconfronteerd met deze gegevens had de Minister, wat betreft de toepassing van het B.P.A. en de overgangsregeling ervan, dienen vast te stellen dat er helemaal geen datum van 'verval' van een vergunning kon worden gesitueerd na de datum van inwerkingtreding van het B.P.A., daar de milieuvergunning geschorst was omwille van het er tegen ingesteld schorsend beroep.

Geconfronteerd met deze gegevens had de Minister, wat betreft de toepassing van het B.P.A. en de overgangsregeling ervan, dienen vast te stellen dat het eerstvolgende 'verval' van een vergunning dat zich situeert na de inwerkingtreding van het B.P.A., te situeren was op 6 juli 2005.

De Minister kon derhalve het B.P.A. (en zijn overgangsregeling) niet aangrijpen om de vergunningstermijn drastisch te beperken. De overgangsregeling van het B.P.A. moet immers zo worden begrepen dat slechts op het ogenblik van het 'verval' van de vergunning die op basis van de thans in het geding zijnde aanvraag is verleend, de zogenaamde eindbestemming van het B.P.A., namelijk 'bijgebouwen', haar volle uitwerking krijgt";

2.2.4.1.1. Overwegende dat de logica vereist dat eerst het tweede onderdeel wordt onderzocht; dat uit een lezing van de sub. 2.1.4.3. geciteerde aanhef van het bestreden besluit blijkt dat de milieuvergunning slechts voor een beperkte termijn werd verleend om reden dat de vergunningsaanvraag strijdig werd geacht met de voorschriften van het BPA 'Nijverheidskaai', goedgekeurd bij het besluit van de Vlaamse regering van 9 juni 1995 en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 26 augustus 1995; dat een bijzonder plan van aanleg een gemeentelijk plan betreft, dat overeenkomstig het ten tijde van het bestreden besluit geldend artikel 14 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 12 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, wel degelijk door de gemeente moet worden opgemaakt; dat het kwestieus BPA tevens overeenkomstig

artikel 16 van de stedenbouwwet door de Vlaamse regering werd goedgekeurd; dat dienvolgens de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat het BPA ‘Nijverheidskaai’ onwettig is, omdat de bevoegdheid om het BPA te finaliseren niet tot “de bevoegdheid van het stadsbestuur” zou behoren, maar tot de “exclusieve bevoegdheid van de Vlaamse regering”;

2.2.4.1.2. Overwegende dat krachtens het bepaalde in artikel 23 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 het voornoemd BPA in werking is getreden op 10 september 1995, zijnde de vijftiende dag na de bekendmaking van het besluit tot goedkeuring in het Belgisch Staatsblad; dat derhalve de minister bij het nemen van het bestreden besluit op 9 januari 1996 rekening moest houden met dit BPA; dat dit BPA voorziet in de bestemmingen strook voor gesloten bebouwing, zone voor bijgebouwen en zone voor koeren en tuinen; dat niet wordt betwist dat “het grootste gedeelte van de inrichting” is gelegen in de zone voor bijgebouwen, waarmede de inrichting niet verenigbaar is; dat de verzoekende partij er evenwel van uitgaat dat zij, gelet op de in het BPA opgenomen overgangsregeling, recht had om de exploitatie verder te zetten tot 6 juli 2005; dat, zoals hierna zal blijken, dit standpunt evenwel niet terecht is; dat blijkens de in het BPA opgenomen overgangsbepaling “bedrijven mogen worden voortgezet binnen het bestaande gebouwenbestand, maar dat de eindbestemming, nl. bijgebouwen, begint te gelden op het ogenblik dat de bestaande exploitatievergunning vervalt of gewijzigd wordt”; dat die overgangsbepaling op hetzelfde ogenblik als het BPA in werking is getreden, zodat moet worden aangenomen dat zij enkel betrekking kan hebben op een verval of een wijziging van de exploitatievergunning die zich zou situeren na deze inwerkingtreding, zoniet zou de overgangsbepaling retro-actief werken, terwijl niets er op wijst dat dit het geval of de bedoeling zou zijn; dat, zoals de verzoekende partij terecht stelt en zoals overigens ook in het bestreden besluit werd aangenomen, de inrichting in kwestie als een bestaand bedrijf moet worden beschouwd waarvan het gebouwenbestand niet wordt uitgebreid; dat de exploitatievergunning van 13 juni 1986 van de verzoekende partij verviel op 13 juni 1996, dit is na de inwerkingtreding van het BPA ‘Nijverheidskaai’ en zijn overgangsregeling, zijnde 10 september 1995, en niet vóór de inwerkingtreding ervan, zoals de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord ten onrechte voorhoudt; dat, derhalve, conform de overgangsregeling de verzoekende partij haar bestaande bedrijvigheid tot 13 juni 1996 mocht voortzetten binnen het bestaande gebouwenbestand en dat de bestemming “bijgebouwen” waarmede de vergunningsaanvraag onverenigbaar is, begint te gelden vanaf 13 juni 1996; dat in het bestreden besluit dan ook

volkomen terecht wordt gesteld dat de hernieuwing van de vergunning op basis van het BPA dient te worden geweigerd; dat de verzoekende partij ten onrechte doet gelden dat de minister op dat stuk rekening diende te houden met de vergunning die op 6 juli 1995 in eerste aanleg door de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen voor een termijn van tien jaar was verleend, enerzijds omdat tegen die vergunning een schorsend administratief beroep was ingesteld, anderzijds, omdat gelet op de devolutieve werking van het ingestelde beroep, de minister de aanvraag opnieuw ten gronde diende te behandelen en de in eerste aanleg genomen beslissing werd opgeslorpt door de thans bestreden ministeriële beslissing; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2.2.4.2. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat uit de bespreking van het tweede onderdeel is gebleken dat de verwerende partij, gelet op de onverenigbaarheid van de inrichting met het BPA ‘Nijverheidskaai’, de vergunning in principe had moeten weigeren; dat, evenwel, louter om redenen van billijkheid de vergunning in weerwil van de stedenbouwkundige onverenigbaarheid toch nog werd verleend voor een periode van vijf jaar, teneinde de verzoekende partij de mogelijkheid te bieden om te herlocaliseren, en dit op voorwaarde dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau kon worden beperkt; dat louter vanuit die optiek, namelijk het toestaan van een gunst, de hinderaspecten werden onderzocht en aanvaardbaar werden geacht; dat het “verwerpen en het minimaliseren” van de argumenten van het beroepindienend bestuur in dit licht gezien, niet onlogisch en derhalve niet als kennelijk onredelijk voorkomt; dat de bewering van de verzoekende partij dat er in het Gentse en Kanaalzone geen industriegebieden zijn waar zij terecht kan, er niet toe kan leiden dat de overheid in strijd met de stedenbouwwetgeving een vergunning met een lange geldigheidstermijn verleent; dat overigens uit een brief van 7 december 1999 van de verzoekende partij blijkt dat het haar bedoeling is zich te herlocaliseren naar het bedrijventerrein ‘Lozen Boer’ te Lochristi; dat het gegeven dat de verzoekende partij in het verleden vergunningen heeft verkregen voor een termijn van tien jaar en dat er geen klachten zouden zijn verleend, haar niet het recht verleent om een nieuwe vergunning voor tien jaar te verkrijgen, wanneer zoals in casu de inrichting strijdig is met een inmiddels tussengekomen bijzonder plan van aanleg; dat het vertrouwensbeginsel dan ook niet werd geschonden; dat, wat het ingeroepen precedent “SIDAPLAST” (lees : SIDAPLAX) betreft, de verzoekende partij niet aantoont dat dit bedrijf in strijd met een stedenbouwkundige onverenigbaarheid een vergunning van twintig jaar zou hebben verkregen; dat, integendeel, de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord uitdrukkelijk erkent “dat de

planologische situatie van SIDAPLAST verschillend is van deze van de verzoekende partij”; dat het eerste onderdeel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig april tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.